

VERROULET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Un fracàs lamentable

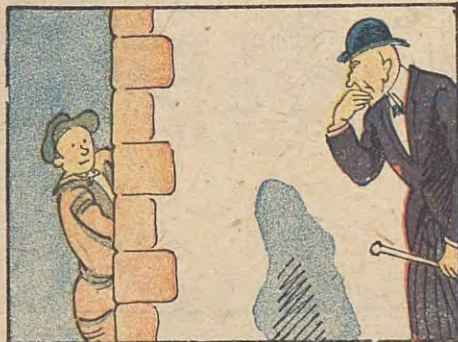
Hi havia un senyor que tenia molta afició a les emocions detectivesques i per emular els grans de-

tectius sempre rumiava quina en faria. Darrerament pensà en uns postissos que ràpidament el desfiguraven. Tan aviat eren un bissonyé,

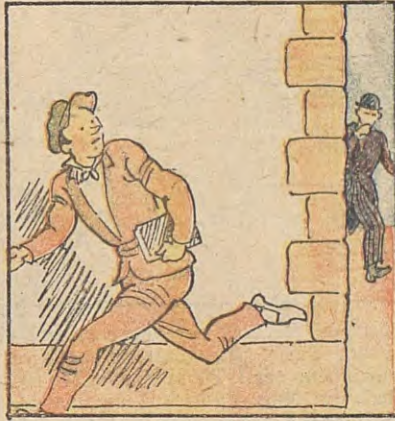
com uns bigotis, com unes patilles, com una barba, com un tupè i perilla.

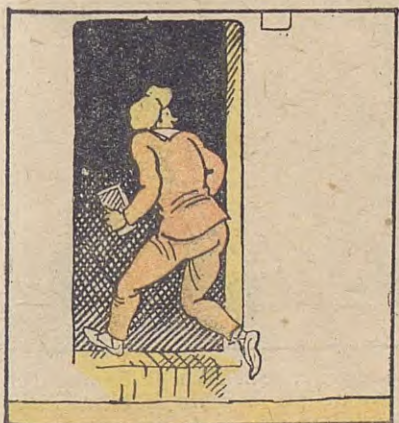
No els abandonava mai, i un dia que badava per les Rambles un murriet li furta l'estoig que els contenia.

Ell veié que aquell individu i la seva actitud eren sospitosos i decidí no parar fins a conèixer els seus intents.

El lladregot tombà cantonada i apretà a córrer. L'èmul de Sherlock Holmes apretà el pas.

El malfactor entrà en la primera escaleta que li sortí al pas, tant per despistar com per veure què guardava l'estoig. Un moment després el perseguidor passava per davant d'aquell portal.

El detectiu *amateur* per poc topa amb un jove que tranquil·lament en sortia. Continua corrent fins que s'adonà que havia perdut tot rastre i aleshores veié que li havien pres els seus preats postissos.

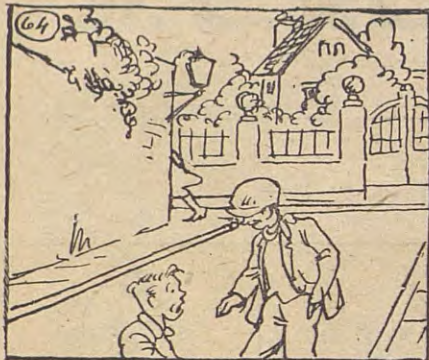

El que no sabé mai és que el murriet els utilitzà per desfigurar-se fent-se'n unes celles, aplicació que el seu inventor no havia previst.

:: El fill de la carbassera i el cirerer ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

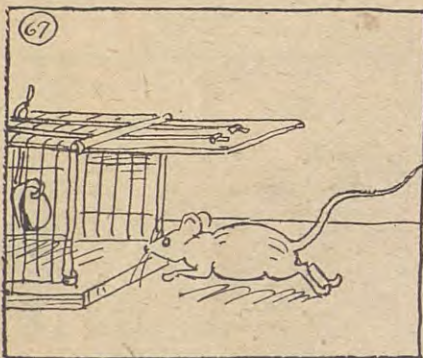
Bàrbara no s'aturà pas a atendre a Segimon, altra ànsia tenia i a més que el noi li feia prou malícia i ara encara més, perquè per culpa d'ell, el senyor Túria acabava d'esser atropellat. El Mosquit ajudà a aixecar-se a Segimon. Aquest es quedà groc de terror en veure's altre cop davant d'un

de la colla fatídica del Caliquenyo. El Mosquit reia estúpidament de l'èxit de la seva estratagema: —Ara vina amb mi, que el Caliquenyo ja t'enyora, i no et facis pregar, perquè ara ja sabem on t'amagues, i si et resisteixes coneixeràs el genit del nostre quefe i

et comprometrà de tal manera davant d'aquest senyor Túria, que tot i no haver fet tu res aniries a parar a presiri. El Mosquit ni sabia el que deia, el cas era espantarrar bé el pobre Segimon perquè el seguís al catau d'en Caliquenyo. En Segimon, després de refet de la primera impressió, oferí seguir-lo man-

soi, però demanà per veure primer el senyor Túria, promentent no dir-li res, únicament per saber si s'havia fet molt mal. En Mosquit esclatà en una gran riallada: —I ara, panoli...! ¿Que t'ho has cregut? Si al senyor no li ha passat res! Llavors s'adonà Segimon que li havien parat la rateta i havia caigut

a la trampa. Quan Bàrbara tornà a casa, s'adonà de què Segimon no hi era, i amb tot i que no l'enyorava, no deixà de preocupar-se. Quan arribà el senyor Túria s'assabentà per Bàrbara de l'estranya broma del trinxeiraire i de la desaparició de Segimon. El senyor

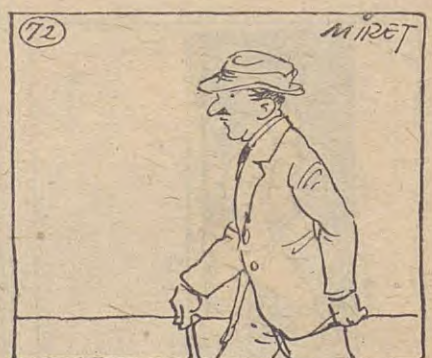
Túria comprengué tot seguit que l'una cosa era combinada amb l'altra. Dinà tot ensimismat, preocupat en la manera de rescatar Segimon. Bàrbara aquell dia tenia més ganes d'enraonar que de costum, i tot era dir que si en Segimon era un comediant com el trinxeiraire que els havia ensarronat i que

de tot plegat no en sortiria res de bo. Però el senyor Túria, convençut de tot el contrari, no contestava, esperant que al seu temps els fets parlarien, i un cop llest del dinar es disposava a sortir per investigar quan arribà el seu amic Cortès, que venia disposat a fer-la petar una estona. El senyor Túria

explicà al seu amic tota l'aventura de Segimon, i vet aquí que aquest, que no tenia grans coses a fer, s'oferí a ajudar-lo. Comprendent que el trinxeiraire coneixeria el senyor Túria, convingueren que Cortès faria les exploracions. En poder d'aquest les dades

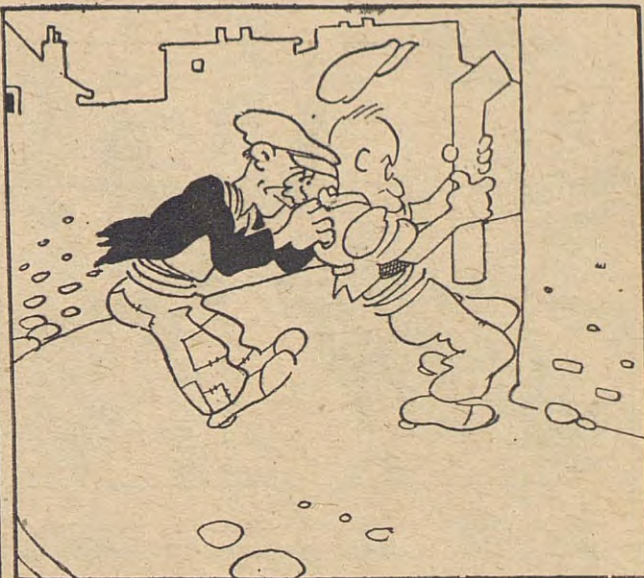

necessàries, se n'anà a la taverna d'en Silvestre per a veure si identificava, per les senyes, el Caliquenyo i, seguint-lo dissimuladament, trobar el seu amagatall. El senyor Túria hauria pogut, amb una denúncia a la policia, es-talviar-se mals de cap, però recordava (Seguirà.)

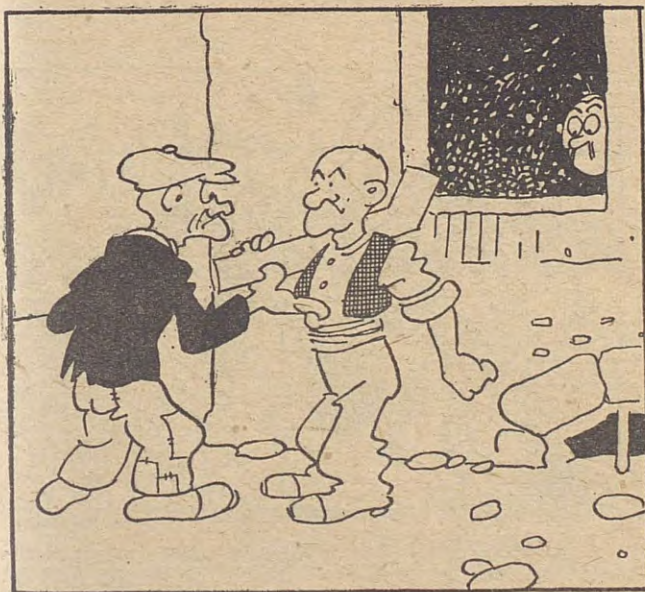
La guerra química

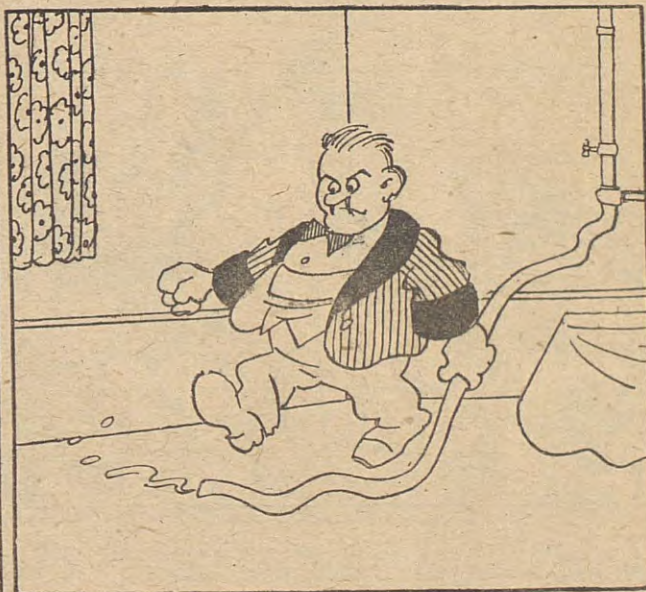
Un lladregot l'ha empaitat

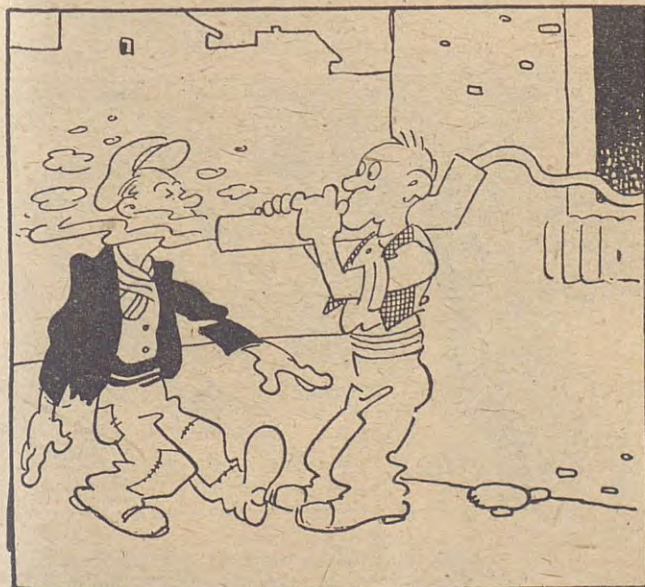
i de pressà l'ha atrapat.

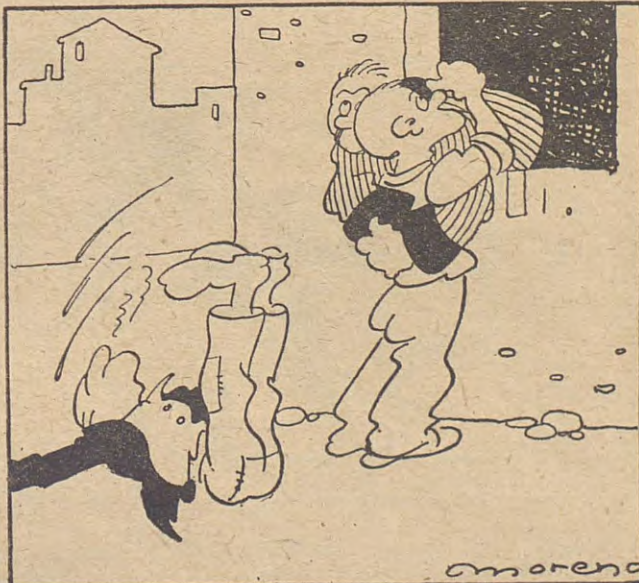
Mentre diners demanava

Don Pancràs gas preparava

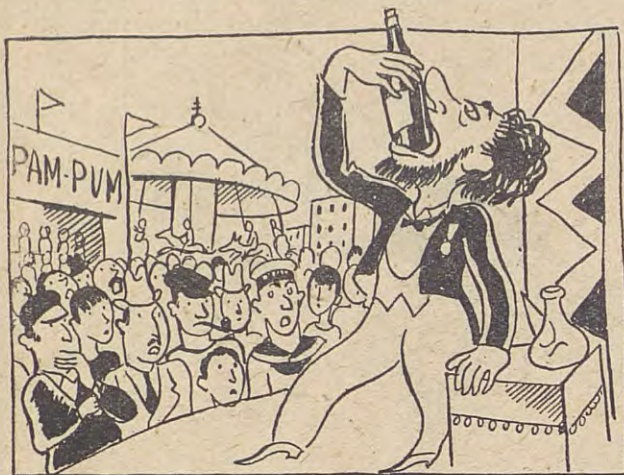

i quan pel tub l'ha enviat

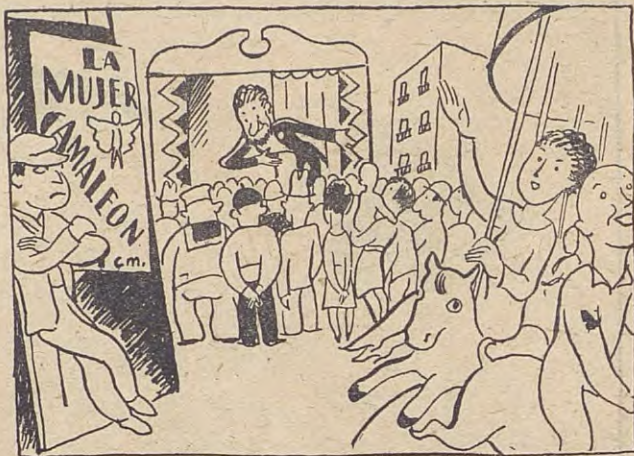

queda el lladre anestesiat.

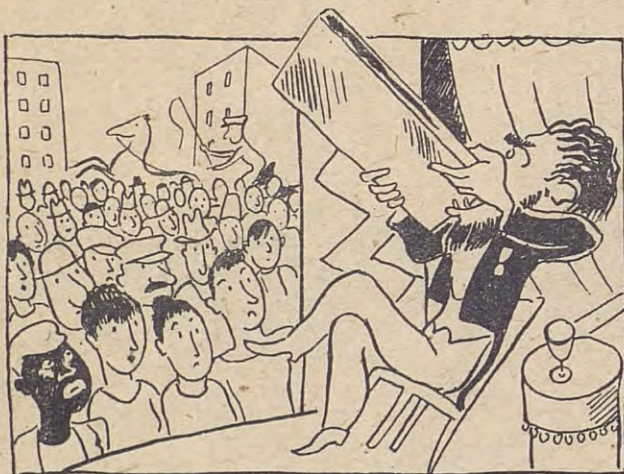
Mr. Pepin, menja-vidres internacional

Heus ací Mr. Pépin el menja-vidres més famós que mai hagi existit. Igual s'empassava unes setrilleres que la lluna d'un armari.

El públic n'estava entusiasmats, el tenia com un ídol i els que patien de l'estómac el prenién per un déu.

Un dia gloriós, el nostre protagonista féu el prodigi d'empassar-se una claraboia amb mastic i tot.

Aleshores l'èxit fou esclatant, imponent. I entusiasmats els seus més íntims admiradors, li oferiren un banquet.

Però, tot just començat l'arròs, heus ací que l'as dels menja-vidres començà a escanyar-se...

... a escanyar-se, i tant s'escanyà, que als pocs moments deixà d'existir. Com que l'arròs era de bacallà, s'havia empassat una espina (R. I. P.)

La felicitat perduda

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORÓ

El baró de Nizinc era un noble completament tronat que anava salvant les apariències pagant un deute amb un préstec i sabreant cinc duros a un amic per pagar els interessos a un altre.

Però una vida així no es pot sostenir gaire temps i el pobre baró veia

amb esglai que cada fi de mes eren més sorollosos els crits dels creditors i cada vegada topava amb més dificultats per estirar pessetes dels amics.

Resolt a acabar d'un cop amb aquella misèria, decidí que l'única manera

de sortir-se'n era casar-se amb una pubilla ben rica. Justament aquella nit en el ball de la marquesa de la Malva li havien presentat una senyora que si bé no era pubilla, era encara millor, perquè era vídua d'un milionari i no sabia què fer dels diners. El baró no

perdé pas el temps. Ballà amb ella tot el vespre, l'obsequià de mil maneres i abans d'acabar la vetllada ja se li havia declarat i havia obtingut el desitjat sí.

Passaren algunes setmanes de festeig. El baró tenia pressa per casar-se.

Els seus creditors, fent un esforç, li deixaren alguns milers de duros per les despeses matrimonials, amb l'esperança de cobrar-ho d'una vegada tot plegat.

Però... el que és la pega d'un ho-

me! Un vespre la vídua digué al seu galan: —Demà és el meu *cumpleaños*. Vejam si endevines quants en faig.

—Deixa-m'ho pensar—féu el baró, galantment—. Si només tens els que representes... són ben pocs. Demà t'ho diré. T'enviaré una rosa per any.

L'endemà el baró de Nizinc anà a cà la florista i donant-li un bitllet de vint duros digué: —Remeti vint-i-quatre roses ben grans a la senyora vídua de Pancho Colate.

Quan al vespre anà a veure la pro-

mesa es trobà amb què la criada li tirava la porta pel nas. ¿Què havia passat? Que la florista només trobà una dotzena de roses grans i acabà de fer el còmput equitatiu amb tres dotzenes

de roses petites, i la vídua, en veure que el baró li comptava quaranta-vuit anys, que per major escarni eren els que tenia realment, es va considerar greument insultada.

Ara el baró recull burilles.

La roba inexistent

A un gran rei es presentà un marxant que li portava un mantell, que assegurava que ningú mai l'igualà.

—Té una propietat molt gran tant, que hi ha molts que no ho [creuen i és que els savis sols el veuen. Els necis mai no el veuran.

Encuriosida la Cort vol veure el drap admirable i ell, amb un aplom notable, obre un feixuc cofre-fort.

—Aquí està. Quin to més viu!— diu tot ensenyant no res.
—Quina bella tela és!—
Ningú el veu prò ningú ho diu.

Ningú vol semblar betzol. Tant el rei com els magnats es mostren tots admirats i tots l'elogien molt.

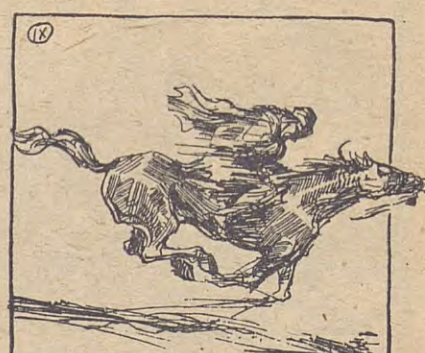
El rei paga un preu molt alt per l'invisible mantell. Tothom va dient: —Que bell, quin vestit més colossal.

Ja surt el rei al balcó per mostrà el mantell al poble. Des del menestral al noble tothom mostra admiració.

Prò un savi, desmemoriat com solen ésser els savis, deixa escapar de sos llavis: —El rei va mig despullat!

Tothom riu que no pot més i llavors irat el rei al marxant vol fer la llei... prò ha fugit amb els diners.

L'elefant blanc

EL milionari Mister Iosamén era un d'aquests benefactors de la humanitat que vessen sobre d'ella els seus beneficis després d'haver-la explotada, com expressa molt bé la coneguda quarteta

Un que té diners de sobres,
amb caritat exemplar
un hospital va fundar,
però abans va fer els pobres.

Mister Iosamén havia guanyat la seva fortuna a Nova York, però ell sempre conservà gran afeció pel seu poble nadiu, que era un recó de món força desconegut fins dels geògrafs. I heus aquí que nostre milionari es proposà que el seu poble fos conegut arreu del món i es distingís entre la vulgaritat dels altres pobles que no tenen un fill milionari.

I la idea que li semblà més adequada per lograr el seu fi, fou la de fundar a Closkadou, que així es deia el poble, un parc zoològic que fes la pols al mateix de Nova York.

Allà hi hauria les bestioles més rares de la terra; aquelles que no té cap parc zoològic: un aquàrium amb balenes, una gàbia ben plena de gorilles, una de cérvols sagrats del Tibet i, sobretot, la bèstia prodigiosa que mai ningú no ha pogut obtenir perquè és sagrada a Buda i el rei de Siam no en permet l'exportació: l'elefant blanc.

Amb el sol i únic fi d'adquirir i dur a Closkadou un d'aquests sagrats trompes, Mister Iosamén trameté un vaixell a Siam, carregat de regals per al rei i de propines per als ministres, per tal que li permetessin caçar un elefant blanc en les selves siameses.

Però, malgrat els regals, malgrat el prestigi del nom i la riquesa de Mister Iosamén, malgrat que aquest s'ofertà a firmar un contracte assegurant que l'elefant seria guardat en un veritable palau o temple amb totes les consideracions que el seu caràcter d'animal sagrat exigia, els ministres de Siam ni tan sols volgueren dir-ne res al rei, de la infame pretensió d'aquell «diable blanc», i el despediren a tabals destrempats.

Mister Iosamén no es donà pas. Ell tenia el seu petit pla i demanà als ministres que almenys li permetessin caçar un elefant vulgar, per no entor-nar-se'n de buit cap a Amèrica. Els ministres li respongueren que no calia caçar-lo, que el podia comprar al mercat de bestiar que es celebrava l'endemà passat.

—No, senyors—féu Mister Iosamén—m'interessa caçar-lo, perquè si és salvatge farà més efecte.

Els ministres no acabaven de refiar-se, però per fi li concediren la llicència de caça. Mister Iosamén, més content que un gos amb un os, s'apressà a anar-se'n amb el vaixell per un amplíssim riu que s'endinsava a les selves siameses, en recerca del cobejat animal.

Tot navegant, hauríeu vist estranys preparatius a coberta. El fuster del vaixell estava preparant una armadura de bigues que havien de sostenir un enorme llaç escorredor. El metge de

bord preparava un poderós anestèsic, i el maquinista segon disposava en renglera una sèrie de pots de pintura d'un gris fosc, que és la color dels vaixells de guerra i també dels elefants ordinaris.

Al cap de pocs dies ja eren en plena jungla, en la part més inexplorada de Siam, on els elefants blancs abunden. Allà, després de muntar la trampa del llaç escorredor, nostres expedicionaris donaren una batuda pels boscos fins a trobar uns quants elefants blancs que pasturaven pacíficament. Els rodejaren, feren alguns crits i les besties espantades, fugiren en la direcció que els caçadors volien, de manera que el més fornit que anava a davant, quedà pres a la trampa.

Llavors hom deixà fugir els altres, mentre el metge injectava un quilo de cloroform per la trompa de la bèstia i aquesta quedava pacíficament adormida.

De seguit, amb els pots de pintura naval hom procedí a pintar de color natural d'elefant vulgar la pell blanca d'aquell animal prodigiós. Al cap de dues hores ni la seva mare no l'hauria conegut, i així que estigué seca la pintura i l'elefant revingut del dormitori, l'embarcaren al vaixell i riu avall tornaren a la capital a donar gràcies al govern i marxar a Amèrica.

Tothom quedà admirat de veure un elefant tan formós, encara que molts s'estranyaren que l'haguessin anat a caçar tan lluny, quan als boscos propers també abundaven.

Per fi el vaixell féu via cap a Amèrica i arribà feliçment a Closkadou amb la seva preada càrrega. Però quan la gent de Closkadou veieren que l'elefant blanc que hom els havia promès no era blanc, sinó de color corrent, començaren a protestar, fins que Mister Iosamén els revelà el secret que hi havia sota aquella capa de pintura.

Tothom es meravellà de l'enginyós acudit que havia tingut el milionari per burlar l'oposició dels siamesos, i sense més discussions, l'elefant fou lligat a terra amb fortes cadenes i hom procedí amb una tona d'aiguarràs a netejar la pintura grisa.

Aviat començà d'aparèixer la pell blanca i l'entusiasme dels de Closkadou no tenia límits. Amb gran llestesa continuaren el treball, frega que fregaràs...

Però l'aiguarràs era tan bo, que al cap de poca estona hom s'adonà que no solament llevava la capa de pintura gris, sinó que la color blanca de sota també cedia... i tornava a sortir gris natural d'elefant.

Pobre Mister Iosamén! Els siamesos havien estat més vius que ell i havien pintat de blanc un elefant corrent per evitar la seva enredada!

RAO NATURAL

Cap al dic, per netejar conduïen un vaixell

i en mirar-lo caminar

digué a en Ventura en Burell:

—Mira'l, pot desenrotllar

quatre mil cavalls-vapor

i corre a vint-i-cinc l'hora

amb un tan potent motor.

Mirant-lo més de la vora

veieren una negror

sota el casc enferregat.

—¿Què deu ser tanta brutícia?

digué en Ventura intrigat.

—Són musclos que la incondícia

aquí criar ha deixat.

Escoltant això, resolt

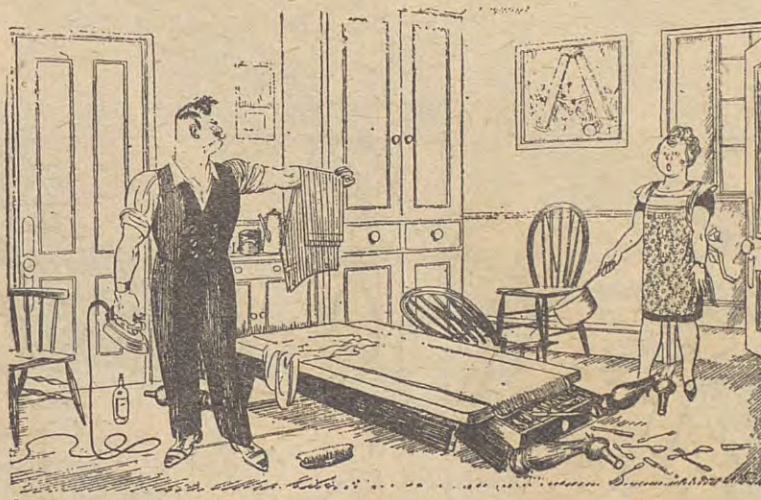
va exclamar el noi Ventura,

que és més ase que un mussol:

—Amb tanta musculatura

és clar que ha de córrer molt.

GUILLEM D'OLRÓ

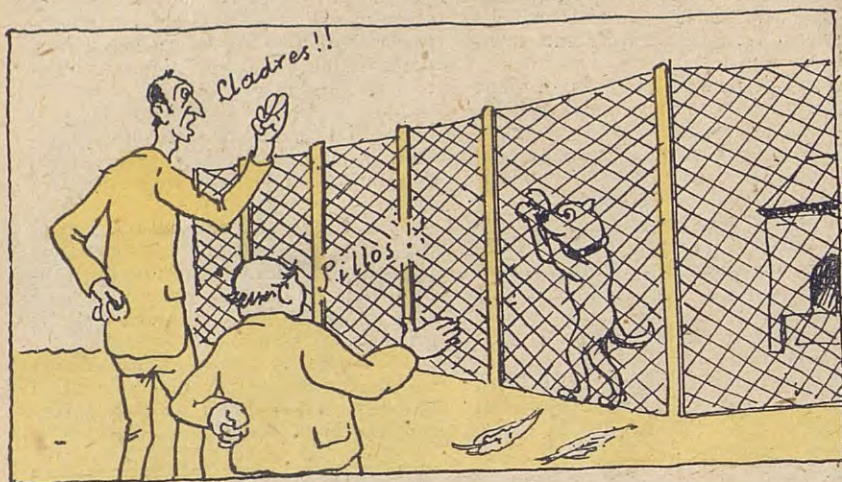

L'home de la força:—Això perquè aprenguis com s'han de planxar uns pantalons!

(De The Passing Show.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

De com un petit botó
els ha estat la salvació.

Quan als Dos Pins han tornat
tot en renou ho han trobat.

—L'animal ens mostrarà
el camí que el lladre fa.

Passen muntanyes i valls
caminant amb grans treballs.

Al final han arribat
a un poblet que hi ha mercat.

I allà en una gran parada
hi ha l'aviram exposada.

La baralla que segueix
sembla la pila del greix.

Ja els agafa el sometent
que siguin lladres tement.

Un truc en Balaga troba
que llur innocència prova.